

ת"פ 5196/06/11 - מדינת ישראל נגד שמעון אוחיון

בית משפט השלום בכפר סבא

29 ספטמבר 2014

ת"פ 5196-06-11 מדינת ישראל נ' אוחיון

בפני כב' השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמעון אוחיון

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה המתמחה חן כורם

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד נהרי

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בכתב האישום בעבירות של מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים לפי סעיפים 348(א) ביחד עם סעיף 345(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (**ריבוי עבירות**), כנוסחם לפני תיקון 30, תש"ן-1990.

2. מתסקיר נפגעת עבירת מין מיום 13.2.14 עולה כי משך הפגיעות המיניות והגיל בו התרחשו, גרמו למתלוננת לנזקים קשים, עיצבו את אישיותה, השפיעו ופגעו בה בהיבט רגשי, אישי, נפשי, ותפקודי, ופרצו וליוו אותה במהלך כל שנות התבגרותה.

כיום ניכרת התארגנות במצבה, לאחר שאספה כוחותיה ומשקיעה מאמצים לבנות את עתידה ומבקשת לחיות חיים רגילים ולשמר את האיזון העדין אליו הגיעה בזכות השפעה מיטיבה של טיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי.

להערכת השירות, מדובר באיזון עדין ושברירי בו קיים חשש כי פגיעה חוזרת או התמודדות עם משימות חיים מורכבות כגון נישואים והורות, לאור גילה והשלב ההתפתחותי בו נמצאת כיום, עלולים לערער את הישגיה ולגרום לנסיגה במצבה הנפשי.

השירות סבור כי אישור והכרה של בית המשפט לפגיעה ולנזק שנגרמו לה ע"י הנאשם במסגרת גזר הדין שיוטל עליו יוכל לתרום להחלמתה.

3. בשלב הראיות לעונש העיד בנו של הנאשם, **מר אהרון אוחיון**, כעד אופי מטעמו.

מעדותו עולה כי משפחתם מונה 5 ילדים, וחייהם לא היו קלים. הנאשם עבד בשתי עבודות- בתע"ש, ובערב בעבודה נוספת, וכילדים בקושי ראו אותו בבית.

הנאשם עשה כל שביכולתו כדי לגדל אותם ולספק להם צרכיהם החומריים להתקיים, ללמוד ולגדול ושלא יחסר להם דבר. כל הילדים למדו באוניברסיטה, והם מנהלים אורח חיים נורמטיבי.

בשנתיים האחרונות המשפחה חווה קושי גדול, לאחר שהנאשם לקח את ההליך המשפטי ללב בצורה קשה, הוא לא ישן טוב בלילות, עבר ניתוח מעקפים בחודש פברואר האחרון, וזה טלטל את המשפחה-שחששה לחייו.

סבור כי את עונשו הנאשם כבר קיבל. הוא לא היה חולה לב קודם לכן. הוא לא אותו בן אדם כיום.

מבקש את רחמי בית המשפט על הנאשם, וכי יתאפשר לו לחיות את שארית חייו בכבוד.

4. בטיעוניה לעונש טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בריבוי עבירות של מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים.

לאור האמור, יש להשית עליו עונש של מאסר ממושך בפועל, לצד מע"ת, קנס ופיצוי- שלבקשת המתלוננת יועבר למרכז לסיוע לנפגעות תקיפה מינית.

מתחם הענישה הראוי בעבירות אלה נע בין 24-54 שנות מאסר בפועל לאירוע אחד, כאשר במקרה זה מדובר במספר אירועים, שחלקם מפורטים במפורש בכתב האישום.

הערך החברתי שנפגע דנן הינם הגנה על ביטחון הציבור בכלל, ושל קטינים בפרט.

מעשיו של הנאשם פגעו פגיעה אנושה בנפשה של המתלוננת והותירו בה צלקות.

על גזר הדין לשקף את סלידת החברה ממעשים אלה, במיוחד מקום בו בוצעו בקטינה רכה בשנים, ולגזור עונש חמור על מנת לשרת את האינטרס הציבורי.

המניע במעשיו של הנאשם הוא מניע מיני, תוך אכזריות, ניצול והתעללות במתלוננת- קטינה בכתה א, כל זאת בהיותו של הנאשם כבן 56, פער של 50 שנים ביניהם, כשהוא משמש כשומר בבי"ס.

הפגיעות המיניות נתנו אותותיהן במתלוננת בדרך של סיוטים, פלאשבקים, פגיעות נפשיות וגופניות, ובאשפוזים במרפאות לבריאות הנפש.

על קשייה של המתלוננת ניתן ללמוד גם מעדותה בבימ"ש- במהלכה בכתה מספר פעמים, התקשתה לחשוף את המעשים, תארה את הפחד היומיומי מהמפגש עם הנאשם, את הפחד למשפחתה כתוצאה מאיומי, תארה

את האשפוזים, הסיוטים ואיבוד הרצון לחיות.

בהכרעת הדין עמד בימ"ש על הקשר הסיבתי בין מצבה הנפשי של המתלוננת למעשי הנאשם.

לזכות הנאשם עומדים העדר עבר פלילי וחלוף הזמן בלבד.

שיקולי שיקום בעניינו אינן רלוונטיות הואיל והנאשם מכחיש את המעשים, אינו לוקח אחריות, ולא עבר הליך שיקומי או טיפולי כל שהוא.

כמו כן הנאשם לא עשה דבר כדי להקטין את הנזק או לפצות עליו, וחרף הודאתו במשטרה- ניהל משפט זוטא ומשפט הוכחות ארוך, ובכלל זה אילץ את המתלוננת להעיד בבימ"ש.

עונשו של הנאשם מתבקש ברף העליון של מתחם הענישה.

באסופת פסיקה שהוגשה- עולה כי במקרים בעלי נסיבות מקלות יותר הושתו עונשים כבדים של מספר שנות מאסר בפועל.

בטיעוניו לעונש טען ב"כ הנאשם כי הנאשם בן 74 וללא עבר פלילי.

תיק זה שונה במהותו משני טעמים: האחד- חלפו כ-18 שנים מהמעשים באופן חריג מיתר פסקי דין באירועים דומים, והשני- העדר קשר סיבתי ממשי בין פגיעותיה הנפשיות של המתלוננת לבין מעשי הנאשם.

מסיבות אלה יש לחרוג באופן משמעותי מענישה של מאסר בפועל, וממתחם הענישה שבדרך כלל נע בין מאסר של מספר חודשים, לעיתים בעבודות שירות, לשנה או שנתיים מאסר.

בהתאם לתיקון 113 לחוק, יש לקחת בחשבון את סיכויי שיקומו של הנאשם, ואת נסיבותיו האישיות לפיהן הינו אב ל-5 ילדים ו-9 נכדים, אדם פשוט ולא משכיל, אינו יודע קרוא וכתוב, שעצם התמשכות ההליכים הפליליים מהווים עבורו עונש בפני עצמו, לאור התקופה הקשה שעברה עליו ועל משפחתו.

כיום אין זה אינטרס ציבורי שנאשם זה יישב במאסר מאחורי סורג ובריח.

מצבה הנפשי של המתלוננת היה קשה אף ללא קשר למעשיו של הנאשם, היא ניסתה להתאבד בגיל 14, נהגה לחתוך את עצמה בסיכות ביטחון ולגרום לעצמה לכוויות, סבלה מהפרעות אכילה וטופלה בכדורים פסיכיאטריים, נוגדי חרדה ודיכאון.

המתלוננת עצמה העידה כי הוריה התגרשו בהיותה בת 4 בגירושין לא נעימים, אמה לא הייתה שם בשבילה, היא חזרה לבית ריק, נותק הקשר עם אביה, ואף אמרה לד"ר רוזה שטיפל בה לאחר האשפוז שלא הכל קרה כתוצאה ממעשי הנאשם.

אמה אף העידה כי המתלוננת הייתה בדיכאון גם מדברים אחרים, וח ב צ מנהלת חטיבת הביניים בו למדה

העידה שלמתלוננת לא טוב עם עצמה, ובמפורש העידה כי הבקשה לעבור ב"ס לא קשורה למעשי הנאשם. מפנה למחקרים בהם ישנה פגיעה נפשית לא רק ממעשה מיני אלא גם מהפרעות- כפי שקיימות אצל המתלוננת.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש להשית מאסר על תנאי עם פיצוי כספי גבוה למתלוננת, ולחילופין- להמיר מאסר, ככל שייגזר, בעבודות שירות.

הנאשם הוסיף כי הוא לא מרגיש טוב, יש לו כאבים חזקים כל הזמן (מצביע על החזה). לא עשה דבר. יכול להמציא אישורים רפואיים, הוא בשיקום לב.

5. דין ומסקנות

קצרה היריעה מכדי להרחיב אודות חומרתם הרבה של מעשי הנאשם:

במהלך כשנתיים, בהיותו שומר בבי"ס ... בו למדה המתלוננת בכיתות א ו-ב, נגע בה הנאשם בגופה מתחת לבגדיה, ונישקה והחדיר את לשונו לפיה.

באחד האירועים, הושיב את המתלוננת על ברכיו והכניס יד מתחת לתחתוניה, באירוע אחר- ניסה לנשקה באמצעות החדרת לשונו לפיה, ובאירוע נוסף-נגע בה, וניסה לנשקה על פיה.

במהלך ביצוע המעשים, איים עליה הנאשם לבל תספר על מעשיו.

מעשים אלה פוגעים פגיעה אנושה וקשה בערכי יסוד בכל חברה מתוקנת שעניינם הגנה על שלמות גופו ובריאות נפשו של אדם, לא כל שכן- קטין, במסגרת חינוכית אליה נשלח, לצד הגנה על ביטחון הציבור וביטחון האישי של הפרט.

בית המשפט העליון קבע לא אחת כי יש להעמיד את האינטרס הציבורי שבהגנה על גופם ונפשם של קטינים כשיקול ראשון במעלה.

כך למשל בע"פ 1323/08 מ"י נגד פלוני (מיום 29.10.08)-

"עבירות המין פוגעות קשות הן בגופו והן בנפשו של הקורבן וחומרתן הודגשה פעמים רבות בפסיקת בתי המשפט [ראו למשל: ע"פ 7461/05 דדוש נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 3.4.2006); ע"פ 5764/07 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 12.12.07)]. דברים אלו מקבלים משנה תוקף כאשר עבירות המין מבוצעות כנגד קטינים, עליהם יש להגן באמצעות ענישה משמעותית

עמוד 4

ומרתיעה.

ע"פ 6929/06 מ"י נגד פלוני (מיום 31.3.08) -

"חומרתן הרבה של עבירות המין, בפרט כאשר מדובר בעבירות שבוצעו כנגד קטינים, הודגשה לא פעם בפסיקתו של בית משפט זה. בהתאם, נקבע כי יש להטיל על המבצע עבירות מסוג זה עונשים כבדים, כגמול על מעשיו ומתוך ביטוי לסלידתה העמוקה של החברה ממעשים אלו (ראו, למשל ע"פ 7461/05 דדוש נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 3.4.2006))."

מעשיו של הנאשם מהווים פגיעה ברף הבינוני של הערכים המוגנים ובחומרם, שכן מחד גיסא - טיב המעשים (נשיקות בכוח על הפה, הושבה על בירכיים ונגיעות מתחת לתחתונים), ריבוי העבירות, גילה הצעיר של המתלוננת, פער הכוחות בינה לבין הנאשם, תפקידו כלפיה והאיומים לבל תספר פן יבולע לה - הינם נסיבות לחומרא, ומאידך - מהות המעשים אינה ברף הגבוה המצוי במחוזותינו, דוגמת נגיעה באיברי המין, וכיו"ב.

מעשים אלה, המלווים מעצם טיבם וטיבעם באכזריות, בניצולו של קטין חלש, ובאלימות על רבדיה השונים (כך למשל, באחד האירועים בו ניסה לנשק בכוח - סגרה המתלוננת את פיה בכוח ולא אפשרה לו לנשקה (סעיף 5 לכתב האישום)), מקבלים בנסיבות אלה נופך חמור נוסף - שעניינו ביצוע המעשים הקשים מצד מי שהיה אמון על הגנת המתלוננת ושמירה על שלומה, שאף נתפס בעיניה כבעל סמכות (סעיף 40ט(א)(10) ו-(11) לחוק).

לעניין זה יפים דברי כב' הש' הנדל בע"פ 6001/12 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 12.5.13) לאמור -

"ממוסד חינוכי מצופה להקנות לתלמידים הבאים בשעריו תורה עם דרך ארץ, השכלה רחבה לצד חינוך לערכים. למאמץ זה שותף צוות בית הספר כולו - מנהל בית הספר ומנהל התחזוקה, המורה למדעים ואחראי חדר הצילום. תפקיד זה של בית הספר הוא הקומה העיקרית בפירמידת תפקידי המוסד החינוכי וסיבת קיומו של (raison d'être), אולם מתחת לקומה זו מצויה קומה נוספת, תנאי לקיומה של זו העליונה. בקומה הבסיסית מצויה חובתו של בית הספר להוות מקום בטוח עבור באיו, התלמידים, מקום בו לא יהיו חשופים לכל סוג של סכנה ופגיעה פיזית או נפשית, פרי התקפה אלימה, מינית, מילולית ואחרת. דרישה זו היא כאמור תנאי סף לכל תפקיד אחר אותו נבקש כחברה להטיל על מוסדות החינוך. גם על דרישה זו מופקדים כלל אנשי סגל בית הספר - איש איש ותפקידו - במטרה למנוע כל פגיעה שמקורה מחוץ לשערי בית הספר או מקרב התלמידים עצמם. מלאכה זו אינה קלה אך אין היא בגדר מותרות כי בנפשנו הדבר כחברה. לנוכח זאת, קשה להפריז בנזק הטמון במצב בו אדם המופקד על שלומם של התלמידים מתגלה בעצמו כזה שפגע בהם, לא פעם ולא פעמיים בבחינת המאמר התלמודי "ערבך - ערבא צריך" (תלמוד בבלי, גיטין כח ע"ב), דהיינו שהשומר ששמנו בו

מבטחנו מתברר כמי שזקוק לשמירה בעצמו. בכך הופך באחת המקום הבטוח והמוגן לזירת סכנה, ואיש האמון ובעל הסמכות למקורו של האיום."

העובדה לפיה המתין הנאשם למתלוננת במקומות שונים ברחבי בית הספר, ובכלל זה הכניסה לחדר המוסיקה בשעה שהיה ריק מאדם- מלמדים על תכנון מוקדם, שהצריך את "הכנת השטח" והמתנה ל"שעת כושר" לביצוע זממו (סעיף 40ט(א)(1) לחוק).

בע"פ 6357/11 אבינועם ברברמן נגד מדינת ישראל (מיום 23.6.13) עמד בימ"ש העליון על החומרה היתרה הנובעת מפער הגילאים והכוחות שבין הנאשם לקטין, בעבירות אלו, אפילו מקום בו נעשים מעשים בעלי אופי מיני כביכול "בהסכמה"-

"חומרתן הרבה של עבירות מין בקטינים הודגשה פעמים רבות בפסיקתו של בית משפט זה. עבירות מין המבוצעות בקטינים נעשות, ככלל, תוך ניצול תמימותם והאמון שהם רוחשים לעבריין הבוגר (ראו לדוגמא, ע"פ 10139/09 פלוני נ' מדינת ישראל (18.4.2010)). כפי שנקבע בע"פ 5497/10 פלוני נ' מדינת ישראל (10.1.2011) "אופי היחסים הנובע מפער הגילים מקנה ליחסים אלה את אופיים הפלילי אף מקום בו נעשו היחסים בהסכמה" (שם, בפסקה 7). על העונש לשקף את סלידת החברה מהמעשים המיניים המעוותים, ולהוות גורם מרתיע, הן כלפי העבריין עצמו והן כלפי עבריינים פוטנציאליים, מפני הישנות מעשים כגון אלה."

קל וחומר לענייננו- כאשר "הסכמה" כלל אינה רכיב עובדתי ו/או רכיב מרכיבי העבירה.

לא זו בלבד שמעשיו של הנאשם הינם מהחמורים עלי ספר, אשר גרמו לנזק נפשי רב למתלוננת בעת הרלוונטית, אלא שחומרתם הרבה נובעת בעיקר מן הצלקות הנפשיות המשמעותיות הנותרות בלב הקורבן.

בחינת מדיניות הענישה בפסיקה במקרים דומים, מעלה כי בתי המשפט נוהגים להטיל עונשי מאסר בפועל.

לעניין זה יוער כי חלק מהפסיקה שהוגשה מטעמו של ב"כ הנאשם, בה הושתו עונשים מקלים שעניינם ריצוי מאסר בעבודות שירות, מאובחנים מנסיבות המקרה דן כאשר מדובר באירוע חד פעמי ולא ריבוי עבירות (ת"פ (ב"ש) 5783/05 מ"י נגד זר ציון חי; ת"פ 1919-04-11), או במתלוננת שאינה מתחת לגיל 14 (ת"פ (פ"ת) 2409/06 מ"י נגד מגדלאני; ת"פ (חי) 5011/12 מ"י נגד פלוני).

לעומת זאת אף המאשימה הגישה בין היתר פסיקה בנסיבות חמורות יותר, דוגמת מעשים בקטינה בת משפחה (תפ"ח 1058/05), ושימוש בכוח (ת"פ 53987-01-13 מ"י נגד משולם (מיום 8.10.13)).

מתחם הענישה בעבירות דנן, בהתאם לערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות ביצוע

העבירה (סעיף 40ג(א) לחוק), נע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל, לאירוע בודד, כפי שעולה בין היתר אף מפסיקה שהגישו הצדדים בתיק:

ע"פ 6001/12 פלוני נגד מ"י (מיום 12.5.13)-הנאשם שימש כאב ב"ס וביצע מספר עבירות מעשים מגונים והטרדות מיניות כלפי תלמידים ותלמידות, בגילאי 13-16, תפיסתם באזור המפשעה מעל מכנסיים, ניסיונות נגיעה מאותו סוג, הצעות לתמידות כי ינשקו אותו.

בערעור זוכה מאישום אחד של הטרדה מינית ולכן הופחת עונשו מ-12 חודשי מאסר בפועל, ל-9 חודשי מאסר, לצד מע"ת.

ת"פ (כ"ס) 2497/07 מ"י נגד מרדכי בכר (מיום 5.11.08)-הנאשם שומר בבי"ס הורשע במעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14, ליטף את איבר מינה וישבנה מתחת לתחתוניה, הרים חולצתה, נישקה על פיה וביקש כי תנשק אותו אך היא סירבה.

הושתו עליו 24 חודשי מאסר בפועל, מע"ת, ופיצוי ע"ס 7500 ₪.

ע"פ 3859/12 פלוני נגד מדינת ישראל (מיום 31.1.13)- הנאשם ביצע מעשים מגונים בארבע מתלוננות קטינות בנות 13-16, בעת ששהה בביתהן לצורך שיעורים פרטיים למתמטיקה.

הושת עליו 30 חודשי מאסר בפועל, מע"ת, ופיצוי ע"ס 15,000 ₪ לכל אחת מהמתלוננות.

ע"פ 10595/04 יוסף בציר נגד מ"י (מיום 24.2.05)- הנאשם בן 50 ביצע סדרת מעשים מגונים בקטינה בת 16 כשהתנדב לקחת קבוצה של ילדים לבריכה העירונית, וכשנותר עמה לבד- נישק וליטף אותה בחזה, הכניס יד מתחת לבגדיה ונגע באיבר מינה.

הושתו עליו שנתיים מאסר בפועל, מע"ת, ופיצוי ע"ס 10,000 ₪. הערעור נדחה.

ע"פ 22711-10-12 פנחס אליהו עמר נגד מ"י (מיום 3.11.13)- הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע מעשים מגונים בשתי אחיות קטינות, שכנותיו, שביקרו את בנותיו בדירתו. הושיב את הקטינות על רגליו ומישש אברי מינן בידו מעל בגדיהן.

בערעור הופחת עונשו מ-4 שנות מאסר בפועל ל-40 חודשי מאסר, מע"ת ופיצוי ע"ס 18,000 ₪ לכל קטינה.

ת"פ (ב"ש) 935/01 מ"י נגד זורבי ספיאשוילי (מיום 1.5.02)-הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע מעשה מגונה בקטינה בת 6 וחצי, לאחר שהוריד מכנסיה ונגע באיבר מינה מעל תחתוניה וליטף ראשה. **הושתו עליו 30 חודשי מאסר בפועל, ומע"ת.**

בנסיבות שבפני, ניהל הנאשם הוכחות עד תום, ובכלל זה משפט זוטא על הודאתו במשטרה, לא הודה במיוחד לו, לא לקח אחריות על מעשיו, ולא הפנים את חומרתם (סעיף 40יא (4) ו-(6) לחוק).

לאור האמור, נאלצה המתלוננת להגיע לבית המשפט ולהעיד בנוכחותו של הנאשם על המעשים המיניים שביצע בה, מעמד שוודאי לא היטיב עם מצבה הנפשי, כשאותות הקושי ניכרו עליה במהלך עדותה.

למותר לציין כי הנאשם לא הביע כל צער בגין המעשים אותם הכחיש ממילא, לא ביטא כל חרטה בפני בית המשפט ו/או המתלוננת על הסבל שגרם לה, מאז- ועד היום, ולא עשה דבר על מנת לנסות ולתקן את העוול שגרם או לפצות את המתלוננת על הנזק שנגרם לה (סעיף 40יא(5) לחוק).

יער כי בפסיקה נודעה חשיבות רבה להבעת חרטה מצד נאשם בעיקר בעבירות מסוג זה, המבוצעות בקטינים, הואיל והכרת נאשם בעוול שגרם לקורבן מהווה שלב חשוב בהכרה בסבל שעבר, עוזר לשיקומו, ומעביר לו מסר מחזק-

"כאן המקום להעיר, כי הבעת חרטה מצד נאשם, הכאה על חטא ואמפטיה לִסְבֵּלָה של מתלוננת, -חשיבות כפולה להם. מחד, וככל הנוגע לנאשם עצמו - מהווים הם שלב ראשון וחיוני בדרך לשיקום, ולאפשרות להביא לשינוי בהתנהגותו של הנאשם בעתיד. בדרך זו משולבים זה בזה האינטרס האישי של הנאשם והאינטרס הציבורי. מאידך, יש בקבלת אחריות מצד הנאשם חשיבות טיפולית רבה כלפי המתלוננת, אשר בדרך זו מקבלת אישור לתלונתיה, הכרה בסבלה ומָסָר של חיזוק ועידוד לקראת פתיחת דף חדש לעתיד. משום כך הכירה הפסיקה בגורם זה כשיקול המאפשר התחשבות לקולא בגזירת הדין"
(תפ"ח (ת"א) 1130/01 מדינת ישראל נגד פלוני (מיום 20.3.03))

בחינת נסיבותיו האישיות של הנאשם מעלה כי הינו בן 74, אב ל-5 ילדים וסב לנכדים, ללא כל עבר פלילי (סעיף 40יא(11) לחוק).

מעדותו של בנו של הנאשם, אהרון אוחיון, כמו גם מדברי הנאשם בפני בימ"ש, עולה כי חקירתו במשטרה, כמו גם ניהול ההליך בבימ"ש, גבו מהנאשם מחיר בריאותי לאור גילו המבוגר (סעיף 40 יא(1) לחוק).

יצוין כי עדותו של אהרון אוחיון לוותה התרגשות רבה, הוא אף פרץ בבכי מספר פעמים, וניכר כי מעיד אודות קושי אמיתי וכן שעברה משפחת הנאשם, כמו גם הנאשם עצמו, כתוצאה מתיק זה.

עם זאת, בבואו של בימ"ש לגזור את דינו של נאשם, לא כל שכן בעבירות מסוג זה, וכשהקורבן הינו קטין, עליו לשוות לנגד עיניו אף את סבלו של קורבן העבירה, את נזקיו ופגיעותיו-הפיזיים והנפשיים.

מתסקיר נפגעת עבירות מין עולה כי מעשיו של הנאשם גרמו למתלוננת לנזקים קשים, עיצבו את אישיותה, השפיעו ופגעו בה בהיבט רגשי, אישי, נפשי, ותפקודי, ולמעשה ליוו אותה במהלך כל שנות התבגרותה.

למרות שבעת הזאת ניכרת התארגנות במצבה של המתלוננת, ניכר כי היא משקיעה מאמצים לבנות את עתידה, מבקשת לחיות חיים רגילים ולשמר את האיזון העדין אליו הגיעה בזכות השפעה מיטיבה של הטיפול הפסיכולוגי והפסיכיאטרי - הרי שמדובר באיזון עדין ושברירי בו קיים חשש כי פגיעה חוזרת או התמודדות עם משימות חיים מורכבות כגון נישואים והורות, עלולים לערער את הישגיה ולגרום לנסיגה במצבה הנפשי.

השירות התרשם כי אישור והכרה של בית המשפט לפגיעה ולנזק שנגרמו לה ע"י הנאשם במסגרת גזר הדין שיוטל עליו יוכל לתרום להחלמתה (**סעיף 40ט(א)4 לחוק**).

עוד עולה מהתסקיר, כפי שאף הוכח במהלך המשפט, כי במהלך השנים נתנה מצוקתה הנפשית של המתלוננת בהיותה, שהלכו והחריפו, החל מהופעתם של סימפטומים של עיסוק אובססיבי בדימוי הגוף, עיסוק יתר בספורט, דיאטות חריפות, הפרעות אכילה, התקפים בולימיים, אפיזודות אנורקטיות, פירסינג וקעקועים, מצבי רוח ירודים, סיוטי לילה, תחושות בדידות ועצבות, דרך פגיעה המתלוננת בעצמה באמצעות חתכים וכוויות באזור הרגליים, וכלה בניסיונות אובדניים, ואשפוז בבית חולים לבריאות נפש וקבלת טיפול תרופתי לצד טיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי ממושך (**סעיף 40ט(א)4 לחוק**).

חלוף הזמן הרב מאז ביצוע המעשים, הגם שהינו חריג - כ-17 שנים, הרי הוא מאפיין עבירות מסוג זה, ולא בכדי קבע המחוקק סדרי התיישנות אחרים לעבירות אלה.

לאור העובדה כי המתלוננת הייתה רכה בשנים בעת ביצוע המעשים, לאור הטרואמה הקשה שאלה הותירו בנפשה, והקושי המובן לחשוף מעשים אלה - הרי שחלוף הזמן אינו מקל הקלה של ממש עם הנאשם בנסיבות אלה (**סעיף 40יא(10) לחוק**).

לאור האמור, מעשיו של הנאשם חמורים מאוד, ומצויים ברף הבינוני של מתחם הענישה.

הצורך בהוקעת המעשים, והרתעת הרבים מפני ביצועם של מעשים כגון דא, גובר על כל שיקול אחר הנוגע לאינטרס הנאשם, שכן כל תוצאה אחרת - מרוקנת מתוכן ענישה בגין עבירות מין המבוצעות ע"י עברייני מין מבוגרים ו/או חולים.

גילו ומצבו הרפואי של הנאשם, ישמשו לקולא לעניין משכו של המאסר, אך לא לעצם הטלתו.

לא נעלם מעיני כי מדובר באדם מבוגר, שניהול ההליך הפלילי הרע את מצבו הבריאותי, וריצוי מאסר במצבו אינו עניין של מה בכך.

אולם יש לזכור כי לא בכדי ניצב נאשם זה בפני בית המשפט.

על בית המשפט לשמש אביהם של קטינים, ושומר הסף מפני פגיעה בהם, בכבודם, בגופם ובנפשם, לבל יהיו הפקר, שהרי " **קטן הוא אדם, הוא בן-אדם, הוא איש-גם אם איש קטן בממדיו. ואיש, גם איש קטן, זכאי בכל זכויותיו של איש גדול**" (ע"א 6106/92 פלונית נגד היועמ"ש מח' (2) 833, 836).

לאחר הדומייה שגזרה על עצמה המתלוננת משך שנים ארוכות, על בימ"ש לשאת קולו בשמה, קול ברור וחד משמעי לפיו כל הפוגע בקטין - ייענש בחומרה.

6. לאור האמור, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 14 חודשי מאסר בפועל.
- ב. מע"ת בן 12 חודשים, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור על עבירות מין.
- ג. קנס בסך 2,500 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו - שישולמו עד 1.2.15.
- ד. פיצוי בסך 8,000 ₪ - שישולם עד 1.1.15 למתלוננת.

7. זכות ערעור תוך 45 יום.

8. נאסר על פרסום כל פרט מזוהה של המתלוננת.

ניתן היום, ה' תשרי תשע"ה, 29 ספטמבר 2014, במעמד הנוכחים.